

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

לד.

עין משפט
נר מצוה

(א) (ג'ל דתנן) (ב) שבת קב. שבעות כד: כריתות יג: (ג) תרומות פ"ח מ"א פסחים עב: מכות י"א: (ד) (פסחים עב:) (ה) (ט"ו תוספות ע"מ ע"ל: ד"ה נטון) (ו) (דף י"ג:) (ז) (ל"ח ע"ל וע"ש פ"ב מ"ה כ"פ המשניות להרמב"ם: (ח) וע"י תוספות כריתות י"ד: ד"ה אם תוספות שבת י"א: ד"ה לא יעמוד ומוסר ערוכ"ב ד"ה לא):

הגהות הב"ח

(א) (ש"י ד"ה ומלך וכו' דבשקדש ראוין: (ב) ד"ה על כל כח וכו' ובמסכת ברייתא היה משמש: (ג) (תוספות ד"ה עבר וכו' משום דכתיב בדרך ה' חילו ופועל ידיו):

הגהות הגר"א

[א] נבי' והלא הלא כ"י עד דביא ראשונה קחשיב: מל"מ:

תוספות ישנים

ומלך ה"א סגא. דמנתי' דלית ליה איסור חל על איסור צין על ידי כולל צין באיסור מוסף צין על ידי צת אחת כגון אלו שחייצין ארבע טעמות (א) וכשקדש ראוין את רחל תחלה נאסרה על שמעון משום אשת אב ואשת אבס והיינו צת אחת וקמחייב ליה מנה דידן אתרווייהו חזר שמעון וקדש לאה מיגו דאסרי ליה הנן קדושין ככולהו שאר אחיותא משום אחות אשה אסרי ליה נמי באשת אחיו משום אחות אשה ואע"ג דאסורה עליה וקיימא והיינו איסור כולל ועדיין רחל זו מותרת לראוין צעלה פירסה נדה מיגו דאיתוסף איסור עולה לגבי צעלה משום נדה איתוסף צה נמי איסור לגבי שמעון הרי איסור מוסף: **ארבע טעמות.** משום טומאה דלכולל קדשים בטומאת הגוף נכרת ומשום חלצ ומשום נותר ומשום יוה"כ ואשם משילוח דאפילו כהן לגבי אימורים זר הוא: **אם היסד שם כו.** אכל משום יוה"כ לא הו' מחייב אהולאה דקסבר אין עירוב והולאה ליוה"כ והכי מפרש בכריתות(ו). אלמא אית ליה לרבי מאיר כולו דהא הכא משנוורה צהמה זו והיא חולין נאסרה חלצה באכילה ומותר בהנאה הוקדשה מיגו דאיתוסף איסור הנאה על החלצ משום [קדשים] איתוסף ביה נמי איסור אכילה משום זרות ואע"ג דאסור וקאי באכילה הו' ליה נותר מיגו דאיתוסף איסור למונח משום נותר איתוסף נמי לכהן משום נותר הרי הנן תרי משום איסור מוסף נטמא זה שעד עשוי היה מותר בחמיכות צה קדש ועכשיו נאסר בהן מיגו דמיתסר צהאר חמיכות משום טומאה נאסר נמי צו משום טומאה והיינו איסור כולל ה"ל יוה"כ מיגו דמיתסר בחולין משום יוה"כ אסור נמי בקדשים משום יוה"כ והיינו נמי איסור כולל ומדמחייב ליה רבי מאיר משום הולאה שבת אלמא אית ליה איסור צת אחת חייל דכשקדש היום חלו עליו איסור אכילה יוה"כ ואיסור שבת: **ור"מ אליבא דמלך.** כלומר נהי דסבר

רבי מאיר איהו כה"ג איסור חל על איסור מיהו היכא דקא מתכוין לדבר מזה לישא אשה כמלך מרבותיו סגירה ליה לרבי מאיר בטעם דצדכר מזה ולא עשה מזה אי אליבא דר' יהושע האמר פטור במס' שבת בפרק ר' אליעזר דמילה (דף ק"א). דמניא התם בגמ' מי שהיו לו שני תינוקות אחד למול ואחד למול צה' צבת ושכח ומל את של אחד צבת צבת דהיינו נמי טעה דצדכר מזה ולא עשה מזה שעדיין לא הגיע זמנו פטור ר' יהושע: **דומנו בהול.** שהיה טרוד למול את שבת כדי שלא יעבור זמנו: **אכל הכא.** גבי נשואין אין זמנו בהול. דאין זמן קצוב למזה וה"ל למדק: **הרומה בערב הפסח ומנו כהול.** שלא תאמר: **ואיכעיד איהא.** כולה ממנ' לאו ר' מאיר היא אלא אפילו לר"ש דמיקל הכא מודי וכגון דחלו כוליה צבת אחת: **דשו אינהו.** שני האחין שלח אחד להולין את הקדושין לשתי אחיות והן עשו שלח אחד לקבץ קדושין: **ופגע שליח בשליח.** וחלו יחד זה על זה וזה על זה איסור אשת איש ואיסור אשת אב ואחות אשה: **אלא**

נדות היכי מלי משכחת לה. צ"ל עם קדושין אי קדושין קדמו לנדות זה הרי אשת איש ואחות אשה ואשת אב קדמו ותו לא אחי נדות וחיל ואי נדות קדמו מו לא אחי איסור אחינה וחיל: **אמר רב עמרם אמרי בי רב.** משכחת לה ט"ז טעמות באיסור צת אחת בשופעות מתוך י"ג שנה נאסר י"ב לאחיובי אינהו. כלומר טעם זה כדי לאחיובי הזכרים שחלו כולן עליהן צ"ל דבהן יומא אחו לכלל עונשין: **ומתוך י"ב נאסר י"ב לאחיובי אינהו.** שהאשה צאה לכלל עונשין צת י"ב שנה ויום אחד והזכר י"ג יום אחד ומסרו קדושין שיחולו ליום המחרת כשהן נעשין גדולים דיום אחד בשנת י"ג נעשין לנקבות ויום אחד בשנת י"ד לזכרים והתחילו שופעות צ"ל ללידה עד למחר ואע"ג שהנדות קדם לא היו הן אסורות לאלו לפי שאין בכלל מזה ולא אלו אסורים בהן לפי שאין בני מזה נמלאו הקדושין ואיסור עונש נדות חל עליהם כשהשכח ר"ה של י"ג לנקבות שהיא שנת י"ד לזכרים שהקדושין קדמו לגדלותן ותלויין ועומדין לחול כשיגדלו וצבעה אחת חלו כולן. ולהכי נקט שופעות דאי אפשר לזמנא פירסת נדה ותפסת קדושין צבעה אחת אלא"כ קדמו שעה אחת בקטנותן: **תלפין ופרתין הויין.** דהא מתניין כר' אליעזר אוקמינן לעיל ושמעין ליה דאמר חייב על כל ביאה וביאה לקמן (דף צ"ג). ובמסכת כריתות (דף ט"ו): **על כל כח וכו.** של ביאה לקמן בפרק האשה (דף צ"ג). והתם הכי תניא צה עליה חזר וצה עליה חייב על כל אחת דברי רבי אליעזר וכוין דשמעין ליה לרבי אליעזר דמחייב אשתי ביאות בהעלם אחת על כרחך שמעת ליה נמי צביאה אחת כמה חיוצין דכל כח וכו' הנאה של ביאה צפני עלמה היא ולרבנן הוא דלא מחייב אלא אחת משום דכולן בהעלם אחת הן וצפני ביאות נמי לא הו' מחייבין אלא חדא אכל אי הו' ידיעה צין כח לכח הו' מחייבין אכל חד וחד כדתנן בשבועות (דף ד'): ובמסכת (י) הוריות (דף ו') היה משמש עם הטוהרה ואמרנה לו נטמאתי ופירש מיד חייב שיצאתי הנאה לו כביאתו וכל' אליעזר דאמר ביאות מחלוקת אית ליה נמי כוחות מחלקין ומתני' כרבי אליעזר אוקמינא לעיל והכי תני רבי חייא שש עשרה וכו' לא: והא

אם וזיתה שבת והוציאו בו. בפרק אמרו לו (כריתות דף י"ד). רצה לדקדק מלך דאין עירוב והולאה ליום הכפורים מדלוצטרין למנקט אש היתה שבת כו' דהוה ליה למיתני ואש הולאה חייב ומסין דיש עירוב והולאה ליוה"כ ולאלפסי חייב נקט שבת וחייב משום שבת ויוה"כ ואל"כ ואל"כ חייב חייב רבי מאיר חייב והולאה צהדי חייב דלכילה מה ענין זה אלא זה דכמו כן היה יכול לומר אם עשה מלאכה בשבת חייב ואר"י משום דבשעת צליעה אחי נמי חייב והולאה אע"ג דלכתי לא נח משום דצליעתן זו היא הנחתו כדלמך דכא בפרק המולאין צין (שבת דף פ.). הולא צ' אומיות וכתנן כשהוא מהלך חייב דמתיבתא זו היא הנחתן(י): **והוציאו בפיו חייב.** והא דאמר בהמלעני (שם דף צ"ג).

המולאין צפוי ובמפרסו פטור שלם הולא כדפי' המולאין צמדי שלם אכילה הו' שפיר דרך הולאה צכן פי' הקונטרס דליכא הכא איסור צת אחת דכשקדש היום חל עליו איסור אכילה יוה"כ ואיסור הולאה שבת וקשיא לרבינו יצחק דמה ענין זה לאיסור חל על איסור דאפילו למ"ד אין איסור חל על איסור אפילו צבת אחת הכא חל לכלי עלמא אפילו צזה אחר זה ואפי' יעשה אכילה והולאה צזה אחר זה ואפילו חלו שבת ויום הכפורים צזה אחר זה שצבציל איסור מלאכת שבת אש הוא תחלה לא ימנע איסור אכילה יום הכפורים לחול אחריו שעדיין לא נאסר זה ממחמת השבת וכן איפכא ואמר רבי יצחק דאיסור צבת אחת היינו איסור הולאה שבת ואיסור הולאה ליוה"כ כדפרשית דנקט שבת לאפשי חייב: **טעה בדבר מצוה פטור.** ואל"כ והא בפסחים בפרק אלו דברים (דף ע"ב). מוקי רבי מאיר פלוגמתייהו צבתי תינוקות אחד למול בשבת ואחד למול באחד צבת דפטור ר' יהושע כשקדם ומל של אחד צבת צבת אע"ג דלא עשה מזה משום

מד א מ"י פ"ד מהל' שגגות הלכה א: מה ב מ"י פ"ו שם הלכה ד: מו ג ד מ"י שם פ"ד הלכה ח: מז ה מ"י פ"ו מהל' תרומות הלכה י:י:

מוסף רש"י

יש אוכל אכילה אחת. וית' אחד (שבת ק"ב). וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד. חייב משום חלצ ומשום נותר ומשום יום הכפורים ומשום טמא שאכל את הקדש. הרי ארבע חטאות ואשם אחד מעילה. ואפילו הוא כהן, גבי חלצ דקדש מועל הוא, דאמר מר כל חלצ ליה לנשות חטאות קדשים קלים למעילה. והנהיגו אסור חל על איסור ניהו, או על ידי עיור חל נמי חלצ. הרי כולל או על ידי מוסף, שהרי משעילה הכהמה נאסר חלצה, דקדשה מיגו דחל איסור מוקדשם אכשר ועיור חל נמי חלצ. הרי כולל, הוה ליה נותר, מיגו דאיתוסף צה איסור לגבי מנחם חלצה וז' משום נותר איתוסף נמי לגבי נגדל משום נותר, הרי מוסף, איתוסף נגדל, מיגו דאיתוסף הו' נגדל בקדשים הנאכלים משום טומאה, איתוסף נמי כהאי חלצ משום טומאה, הרי כולל, הוה ליה יוה"כ מיגו דאיתוסף אף בחולין משום יוה"כ, איתוסף נמי כהאי משום יוה"כ (שבועות כ"ד). בן גרששה. כהן חלצ, זו גמור הוא דכתיב כהן הטעם נגדשה לא יחלל וכו', שחלל מדין כהונה (פסחים ע"ב). רבי אליעזר מחייב קרן וחומש. שהרי אכלה שגג, ור' יהושע פטור. שטעה בדבר מלוא (פסחים ע"ב).

(א) ועי' תוס' סוטה כד.
ד"ה שאינה. (ב) ולתובות
ק"ל. (ג) ולקמן נה. (ד) [דף
מב: ד"ה רבי יוסף].

1. וידע אונן כי לא לו יקחה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לכלתי נתן זרע לאחיו: בראשית לח ט
2. וידע בעיני ה' אשר עשה רחל גם אתו: בראשית לח י
3. ואשה אשר יסבך איש אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו עד הערב: ויקרא טו יח

גמ' ודא חסד. עין ס'
רס"י בחומש בראשית יט לו
ובראש סס נסס מדרש
רס: שם באצבע מעקה.
עין לקמן עו ע"א חדר'
סלא רס: שם אבל
דערה להנשא. עין
כתובות דף סג ע"ג ברס"י
ד"ס לעשרה:

(א) תוֹם' ד"ה (בע"א)
מתוך יכו' דכל ספרים
קדמונים כן אבל בספר.
י"ב ס"א וכן בספר כו':
(ב) ד"ה ולא יכו' ועוד
סוכנים מתייב ועל כרחק
האי לא מתייב:

ווריה מבחון. כדי שלא תחשבה ותגמול את בנה וימות: **אלא כמעשה ער ואונן.** אלמא תמר פתח פתוח היה לה: **אותה.** ואשה (כי) [אשר] ישכב איש אותה שכבת זרע ורחלו בזמים. אותה מיעוט האו: **פרט בללה.** דלא צריח טעיה משום טעומא חסדא ראשונה כדמפרש טעמא לקמן: **יון.** שם חכם: **על תכשיתו בלה.** כחל ושרק שנותנת על פניה ואם תצבול יעצרום המים: **לפי שאין אשה מהעצרת מביאה ראשונה.** ולא שכבת זרע קרינן ביה דאין ראוי להזריע ומיהו מיעוטא משכבת זרע ולא נפקא ואחלי וסאי מקום ראוי להזריע הוא בציאה שניה ומשים נוגע בשכבת זרע נמי לא מיטמא דטעומא ביה הסתרים לא מטמאה אלא שגורות הכתוב היא בציאה וכן הוא במסכת גדה (דף מא:): **העדרה.** שכל הזרע אי למ"ד נסיקה אי למ"ד נפיקה עטרה: **שלא נדרכה והערה מש' נפקא.** שכל נדרכה אינו מקום זרע הערה לאו שכבת זרע הוא דאין כאן זרע הלכך תרוייהו משכבת זרע מימעטי: **לכס רב חסדא.** אשתו דרבא: **אבשריך.** ששתי עשר שנים אחר בעליך הראשון ורמי ביד חמא הוי: **אמר שמואל וכולן.** הנשים שבעולו: **לזכרות להסתין.** מלהשם שלשה חדשים אחר ביאתן מן מגירת ומשותרת קטנה ואע"ג דסתם עובד כוכבים ושפחה זונות הן לא גזרי רבנן בקטנה להמתין אחר טעילה גיורת ומשותרת כלום. ומדקאמר שמואל חין מגירת קטנה מכלל דכולן דקאמר אקטנוט נמי קאי דקטנה בת ישראל דריכה להמתין ואע"ג דלאו בת זנים היא ואין כאן הבחנה בין זרעו של ראשון לזרעו של שני גזרי בה רבנן משום גדולה: **ובמאי.** נפקא מצעלה קמא: **אי במיאון האמר שמואל דלא בעיא.** אמתניו דליכא למיגזר משום גדולה דאין גדולה יולאת במיאון: וגזרי

היתה מנפה לו: **אמר** שמואל וביאן צריכות בו, אכל נשים דתנן
גמ' בת ישראל צריבה להמתין. דגזרינן וזות דקטנה בת ישראל אטו
ה' כיון דדעתה לאיגיורי מיטערא נפשה כדאמר לקמן ולא אסירא אלא
לה כר"מ דגור בהחולין (שם דף מ"ב) צברייתא דרדופה קטנה צניסאין
ה' יהודה אפילו גיורת קטנה לגזור כדמיוא בסמוך הגיורת והשפחה כו'
צ"ע דהכא ברוב ספרים לא גרסי' יתירות על צניס שלש שנים צפרק
ולו גדולה נמי משתרי דר' יוסי שרי אפילו בגיורת גדולה לינשא מיד
ויד דסצרת שמואל הפוכה מדר' יהודה דהא צברייתא דרדופה לא גזר
מי יתירות על צניס ג' ושמואל איפכא דבקטנה בת ישראל גזר ובגיורת
הא אפי' ולקמיה' ומה נפרס שפחה ואר"י לל"ג בשמעמין יתירות
וזה ש' ושמואל כרבי יהודה סבירא ליה בגיורת:

ל חדר וימנא בפרק אע"פ (תמיכות דף ט: וס) דפסיק שמואל הלכה
ה דשמואל לא אינטריך הכא אלא משום ממאנת ועיקר מילתיה
התם כוליה תיגא ומשני זריכה להמחין שלשה חדשים אינטריך
פה לא אינטריך אלא משום ממאנת דאין זריכה להמחין בדפרסית:
חזן

וַתִּמְחָר יֵצֶל לֹאחֵר יֵצֶל לֹאחִיזִי אֲנִיהוּ
וְאַחַם צֻעְלו כְּשׁוֹכֵן בְּגִדְלוֹת אֲרִכָה טוֹ"
חֲתָנוּת וַיֵּין לְגִירָטָה הַקּוֹטֶרֶס וַיֵּין
שֶׁל בֵּית רַבִּי תָמָר ז' שׁוֹפְעוֹת לֹאו דְּרוֹק אֲלֵה
שֶׁלֹּא מִתְּחִיל וְלֹא מִתְּחִיל בְּיָמֵינוּ לְגִירָטָה
עַל פֶּתַח שֶׁלֹּא חֲתָנוּת ג' וְלֹא מִתְּחִיל עַד
לְאַחֵר יֵצֶל וְלֹא כְּמַעֲשֵׂה עַר וְאוֹנֵן
דְּרִיאֵיו הָתֵם שֶׁלֹּא בְּדִרְבָּה. מִשְׁמַע
לְחִסּוֹר לְשִׁשָּׁה שָׁלֹחַ דְּכִרְכָּה וַיִּמְוֶה
דְּכִרְכָּה יֵצֶל דְּנִדְרִים (דף ק:) אֲמַר הָיִיתָ
לְחִיזִי לְקִמְיָה דְּרַבִּי וְאִמְרָה לִי שׁוֹלֵחַ
וְעִמְרָה וְעִמְרָה וְהִפְסֵנוּ אֲמַר לֵךְ בְּמֵי הַתְּחוּמָה
הַהִיא וְהִתְחַדְתָּ לָּנוּ וְהִתְחַדְתָּ הֵיכָל וְהִפְסֵנוּ
הֵיכָל שֶׁלֹּא דְּכִרְכָּה לְפִי שֶׁמִּלְטָעֵרֶת
בְּכֶךְ שֶׁלֹּא (בְּרַשְׁתִּי לֵךְ) וְיִשְׁכַּח אֹתָהּ
וַיִּיעֲנֶה שְׂעִינָה אֹתָהּ שֶׁלֹּא דְּכִרְכָּה וְכֵן
אֲלֵם תַּעֲנֵה אֵת בְּנוֹתֵי וְעַם לֵךְ שֶׁלֹּא
לְדִרְכָּן דְּהִי הַפְסֵנוּ הִיא לְמִלְטָה וְהִוא
לְמִטָּה לֹא הִיטָה קוֹבֵלֶת עַל כֶּךָ וְכֵן בִּפְ'
לְאַחֵר צֻעְלָה מִיִּסּוֹת (סְפִידִין דף נח:) אֲמַר
עוֹבֵד כּוֹכָבִים מִיִּתָּה עַל אֲשָׁמוּ שֶׁלֹּא
דְּכִרְכָּה חֲיִיב מִיִּתָּה וּפְרִיז מֵיִתָּה
מִיִּדִי דְּשִׁירָלָל לֹא מִיִּחִיב עוֹבֵד כּוֹכָבִים
וְהִיטָה מִיִּחִיב וְהִיטָה הִיא לֹא מִיִּחִיב הִיטָה
דְּכִרְכָּה שֶׁלֹּא חֲיִיב לֹא מִיִּחִיב אִיסוֹר
דְּכִרְכָּה יִחַח לְמִיִּחִב צֻעְלָה כּוֹכָבִים
מִיִּתָּה לְאַחֵר כֵּן הִיא מִיִּתָּה כִּמוֹ
בְּגוֹל וְשֶׁלֹּא דְּכִרְכָּה וְאֲרִי' לְהִתָּה מִיִּרִי
צֻעְלָה הִואֵלֶת זֶרַע דְּרִישִׁי לְדִין לְדִינָה
לְשִׁחָתָה זֶרַע לֹא הִיא כְּמַעֲשֵׂה עַר
וְהִואֵלֶת עוֹד אֲמַר ר"י לֹא חֲשׁוֹב כְּמַעֲשֵׂה
עַר וְאוֹנֵן אֲלֵה כְּמַתְכוּן לְהַשְׁחִית זֶרַע
וְהִואֵלֶת לְשׁוֹת כֵּן תִּמְדֵּךְ אֲלֵה בְּחִקְרֵי
צֻעְלָה וְהִואֵלֶת אֲלֵה עַל אֲשָׁמוּ שֶׁלֹּא
דְּכִרְכָּה שֶׁלֹּא דְּכִרְכָּה (דף ק:) אֲמַר
כֵּן מֵלֵךְ שֶׁלֹּא רִוְחָה לְעִשָּׂה בִּשְׁמֵת
וַיִּעֲשֶׂה מִשָּׁל לְבָשֶׁר הִוא מִן הַטֹּבָה וְיָדָה
מִן הַיָּד רָחָה אוֹכְלו לֵלֵי רָחָה אוֹכְלו
מִבוֹשֶׁל רָחָה שְׁלוֹן: הַתְּחוּמָה הַהִיא
עַל תְּכִישָׁתָהּ בִּהְיָ. שֶׁלֹּא יִפּוֹל שָׂרָק מִעַל
פֶּתַח אֲעִי' דְּמִיד שֶׁמַּעֲמוֹת תְּפִלוֹת
וְהִואֵלֶת לְטוֹב מִ"מ יִמָּה סְפִידִין
חֲסִיקָה כֵּן לֹא שֶׁלֹּא תַעֲמוֹד אוֹ שֶׁמַּתָּן
מוֹךְ קוֹדֶם שֶׁתַּעֲמוֹד כְּדִי שֶׁלֹּא תַפְלוֹת:
דְּעִתָּא עִלָּה הִוא. אֲמַר רַבִּינוּ
חֵם מִשּׁוֹם הִיא עוֹבֵדָה
דְּפ"ק דְּכ"ב (דף יב:) לְאַחֵר בְּתָר רַב
חֲסִיקָה תְּרוּבִינָה וְהִוא עוֹבֵדָה וְהִוא מִתָּה
לְאַחֵר בְּתָר רַב

[illegible]

נָתַן אֵל גַּם צִירֵיכָם אֶל־מִתֵּינָן. הַקָּסָה הִ"ר מִשָּׁה כֵּן הָא אָמְרָה שְׁמָה
כְּרִבִּי מֵאִיר בְּגִיזֵרוֹתָיו אֶבְרִימָא דְרִדּוּפָה וְאִרִּי דְעִיקָר מִלֵּית
דְּשִׁמּוּאֵל דְּהִכָּא בְּסוּף אֲלֻמְנָה כְּמִצְוֹת (דף ק: וס) וְהָא דְפִרְיָ עֵי
לִיָּה דְלֹא מִן הִכִּי פִירוּשׁוֹ דִּין דְּשִׁלְשָׁה מַדְּשִׁים אֵינְטֵרְפִיר לִיָּה אֲבָל הִיא

מח ב' מ"י פ"ה מהל'
 אבות העומה
 הלכה ט'
ג ג' מ"י שם הלכה י'
נא ד' מ"י פ"ה מהל'
 גירושין הלכה כב'
 סמג עין ג' עור ש"ע
 אה"ע סימן יג סעיף ו'
נב ה' מ"י שם והלכה כ'
 טו"ש"ע אה"ע שם
 סעיף א'

אמר רב נחמן אמר שמואל
כל שנשתתה עשר שנים
אחר בעלה ונשאת שוב
אין נתעברת. ולא אמרן
אלא שאין דעתה להנשא
אבל דעתה להנשא
מתעברת:

מִיָּאֵנָה בּוּ אֵינָה צְרִיכָה
לְהַחֲמִיץ שְׁלֹשָׁה
חֳדָשִׁים. לְאֶחָד מֵיוֹמֵי
דַּעֲקֻמְהֵיהּ לְשׂוֹפֵן וְאֵינִי
כֹּלֵל מִזֶּה חֲקוּמָה שְׂמִירָה
חֲמִישִׁית לְכָל שָׁנָה הַנְּשׂוֹמֹת
שְׁמִירָתָן בְּעֵת הַיָּמִין אֲחֵר
יֵשׁוּעָה מְבַעֲלֵיהֶן לֹא הָיוּ
(וְהַיּוֹמִית ק"ה) נֶתַן לָהֶם
צְרִיכָה לְהַחֲמִיץ שְׁלֹשָׁה
חֳדָשִׁים. וְאֵש"ך לֵיכָא
לְמַסְקִי קֻטְנָה בְּמַשְׁבֵּנִתָּה
לֹא חִלְקוּ חֲמִישִׁית בְּחֻקָּתָהּ
בְּנִשְׁמוֹת: ע"ס: